

THE SUNDAY TIMES BESTSELLERS

**PĪTERS
SVONSONS**

**KATRS
LAUZTAIS
ZVĒRESTS**

**VIENA PĒDĒJĀ LIDOŠANA,
VIENS NĀVĒJOŠS NOSLĒPUMS**

**PĪTERS
SVONSONS**

**KATRS
LAUZTAIS
ZVĒRESTS**

**PETER
SWANSON**

**EVERY
VOW YOU
BREAK**

**PĪTERS
SVONSONS**

**KATRS
LAUZTAIS
ZVĒRESTS**

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-312.4
Sv 760

Copyright © 2021 by Peter Swanson
All rights reserved

Pītera Svonsona romāna "Katrs lauztais zvērests"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9934-25-012-5

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2021

JAU ATKAL ŠARLĒNAI

Pirmā nodaļa

Pirmoreiz viņa to pamanīja Bobijas kafejnīcā Divdesmit otrajā ielā. Viņš sēdēja pie loga, laiski skatīdamies savā telefonā, un viņam priekšā atradās balta krūze. Ebigeila devās uz darbu, lai nostrādātu savu pusslodzes maiņu, un, veikli izvairīdamās no pretimnācējiem, domāja par kāzām, prātodama, vai nevajadzētu uzaicināt savu brālēnu Donaldu un viņa sievu, kuras vārds viņai allaž piemirsās.

Viņas kājas turpināja kustēties, taču sirds salēcās un uz mirkli pamira. Tas neapšaubāmi bija viņš: tas pats spēcīgais augums, tā pati bārda, tie paši augstie vaigu kauli. Pat par spīti saules atspīdumam spoguļstiklā, viņa uzreiz to pazina.

Un saprata, ka viņš ir ieradies Ņujorkā viņas dēļ. Citādi nevarēja būt.

Kad Ebigeila nonāca līdz birojam un iekārtojās pie rakstāmgalda, sirdij vēl aizvien strauji pukstot, vaja-

dzēja kādu brīdi laika, lai apsvērtu visas iespējas. Pirmkārt, kāpēc viņa jutās tik droša, ka vīrietis ir ieradies uzmeklēt tieši viņu? Viņa dzīvoja Ņujorkā, nevis kādā mazpilsētēlē, kuru neviens neapmeklēja. Viņš varēja būt šeit ieradies atvaļinājumā vai satikt draugus, vai komandējumā. Un pat ja viņš būtu ieradies, lai sameklētu Ebigeilu, ko vīrietis vispār par viņu zināja? Viņi nebija nosaukuši viens otram savus īstos vārdus. Viņa to pazina tikai kā Skotiju, bet viņš to – kā Madelēnu. Viņa pacentās sev iestāstīt, ka nav iemesla raizēm, un mēģināja koncentrēties darbam.

Tomēr, dodamās mājup, tā kā šajā gadalaikā sāka satumst aizvien agrāk, viņa izvēlējās citu maršrutu, turēdamās tālāk no ļaužu pilnajām avēnijām.

Viņai nebija nekādu plānu šim vakaram – Brūsam bija paredzētas lietišķas vakariņas darbā, tāpēc viņa pagatavoja sev omleti, pārslēdza televīzijas kanālus, atrada tādu, kurā tika demonstrēta filma "Aplis", jauns amerikāņu ekranizējums ar Naomi Votsu galvenajā lomā. Viņa bija to skatījusies bērnībā kādā meiteņu tustiņā pirms gulētiešanas, un visas klātesošās meitenes bija šokā, izņemot Ebigeilu, kura bija iemigusi pilnīgi jaunā pasaulē ar filmām, kas, šķiet, bija radītas tieši viņai.

Kad beidzās titri, viņa nosūtīja īsziņu Brūsam, pavēstīdama, ka dodas pie miera, tad ātri pārbaudīja saņemtos e-pastus, nepievērsdama uzmanību vēstulei no Zoijas ar nosaukumu "Ārkārtas jautājums par kāzām",

un atvēra pastu no nepazīstamas adrese ar tematu "Sveika".

Dārgā Madelēna, piedod, ka rakstu tev šo vēstuli tik drīz pirms tavām kāzām, taču es nespēju vien beigt domāt par tevi. Ja tu nelolo līdzīgas jūtas, tad tikai pasaki man, un es apsolos tevi vairs nekad netraucēt. Bet, ja tu jūties tāpat, tad varbūt nav par vēlu atcelt kāzas. Precīzi pa vidu starp Ņujorku un Sanfrancisko atrodas Vudrivera Nebraskā. Varbūt viņiem ir kāda viesnīca, kurā mēs varētu satikties? Tikai cerībā – Skotijs.

Viņa pārlasīja vēstuli divreiz, sajuzdama trulas sāpes, kas aizslidēja no rīkles pamatnes līdz pat pakrūtei. Vēstule vien jau būtu pietiekami ļauna, taču viņa bija redzējusi vīrieti jau pirmīt. Netālu no viņas mājas. Vai varbūt nebija? Ja viņš tiešām atrastos šeit, tad kāpēc nebija to pieminējis savā vēstulē?

Viņš negrib tevi galīgi pārbiedēt.

Vīrietis atradās šeit un meklēja viņu. Varbūt viņš sprieda, ka tad, ja Ebigeila piekrītoši atbildēs uz e-pastu, viņš varēs izmest kaut ko tādā garā: "Iedomājies, patiesībā es atrodos Ņujorkā. Negribēju tev teikt, jo tu varētu padomāt, ka es tevi vajāju. Ha, ha."

Un varbūt tas bija tieši tik vienkārši. Viņš atradās šeit, Ņujorkā, kāda cita iemesla dēļ, un bija nolēmis pie reizes nosūtīt viņai e-pasta vēstuli. Atlika tikai pavēstīt, ka viņa precēsies tik un tā, lai vairs nekad nesauņem-

tu nekādas ziņas no šī vīrieša. Taču kāda iekšēja balss Ebigeilai vēstīja, ka tas ir kas nopietnāks, ka viņš ir aizrāvis un tagad uzmācas viņai. Kā citādi lai to nosauc?

Turklāt – kur vīrietis bija dabūjis viņas e-pasta adresi?

Pat bez Ebigeilas īstā vārda viņš būtu varējis to noskaidrot, vai ne? Varbūt vīrietis pazina kādu no viesnīcas, kurš bija viņam to sagādājis. Vai varbūt viņa bija pateikusi ko tādu, kas ļāva atšifrēt Brūsa identitāti – galu galā viņš bija visnotaļ publiska persona. Jebkurā gadījumā tas, ka tagad vīrietim bija viņas e-pasta adrese, nozīmēja, ka viņš zina Ebigeilas vārdu, bet Ebigeila nezina viņējo. Viņa e-pasta adrese bija vienkārša burtu kombinācija *bluestreakwp@yahoo.com*, kas neko neliecināja par vīrieša identitāti – atšķirībā no viņējās, *Ebigeilbaskin90@gmail.com*, kas atklāja ne vien viņas vārdu, bet arī sasodīto dzimšanas gadu. Viņa ievadīja vārdu salikumu “*blue streak*” gūgles meklētājā cerībā, ka varbūt kaut kas parādīsies, taču rezultātu bija pārāk daudz: filma, zivju suga un vairākas firmas, viena pat Sanfrancisko, taču tas bija sabiedriskās ēdināšanas uzņēmums, kas izskatījās pēc bankrotējuša.

Viņa apsvēra savas iespējas. Vēstules atstāšana bez atbildes likās vispareizākā rīcība, taču Ebigeila nojauta, ka viņš mēģinās vēlreiz.

Viņa negribīgi nolēma nosūtīt atbildi, tik bezpersonisku, cik vien iespējams, skaidri liekot manīt, ka vīrieša jūtas ir vienpusējas.

Ebigeila ķērās pie vēstules sacerēšanas. Vai tai vajadzētu būt noraidošai? Viņa tā nedomāja. Vismazāk viņai gribējās šo puisī saniknot. Vēstījumam vajadzēja būt pieklājīgam, tomēr noteiktam, neapšaubāmam atraidījumam. Piedevām viņa vēlējās padarīt Kalifornijā notikušo mazsvarīgāku gadījumam, ja to izlasīs vēl kāds. Nebija nekādas vajadzības apstiprināt to, kas izrietēja no viņa vēstules. Ebigeila klusībā saviebās, apjauzdama, ka izturas kā noziedzniece. Viņa uzrakstīja:

Skotij, bija ļoti patīkami ar Tevi iepazīties. Jā, manas kāzas vēl aizvien ir dienas kārtībā. Atlikušas vēl trīs dienas, un es nevaru ne sagaidīt. Paldies, ka iedomājies par mani, un saudzē sevi.

Viņa to pārlasīja kādas desmit reizes, visbeidzot nosprieždama, ka vēstule atrodas ideālajā viduspunktā starp pieklājīgu atbildi un nepārprotamu vēstījumu, ko viņam vajadzētu saprast. Viņa izdzēsa vārdu "ļoti", bažīdamās, ka tas varētu izklausīties mazliet par daudz uzmundrinoši, un nospieda sūtīšanas taustiņu.

Pēc divpadsmit stundām atbilde vēl nebija pienākusi.

Ebigeila centās sev iestāstīt, ka tā bijusi pēdējā reize, kad viņa saņēmusi ziņu no svešinieka, ar kuru bija pārgulējusi vecmeitu ballītē nedēļas nogalē, būdama vēl neprecējusies.

– Ar cik daudziem vīriešiem tu esi pārgulējusi?

– Kā, lūdzu? – viņa pārjautāja. – Tā nav tava darīšana.

– Taču tas piederas pie mūsu sarunas, vai ne? – viņš jautāja, viegli atliekdamies, lai pasniegtos pēc savas viņa glāzes.

Viņi bija sarunājušies par laulībām jeb, precīzāk, par Ebigeilas gaidāmajām precībām tieši pēc trim nedēļām un to, kā viņa var atzīt, ka ir tikai par deviņdesmit deviņiem procentiem droša – "patiesībā par deviņdesmit deviņiem, komats, deviņdesmit deviņiem" – par to, ka rikojas pareizi.

– Nav teikts, ka tas piederas pie mūsu sarunas, – viņa atbildeja, ciešāk satverdama savu viņa glāzi, lai arī tā bija tukša. Viņš pasniedzās pēc pudeles, lai to piepildītu.

– Nu, tas ir tas pats, kas apgalvot, ka sekss nepiederas pie laulībām, – viņš sacīja.

– Vai tu pazīsti manus vecākus? – viņa apvaicājās. Tas drīzāk bija joks nekā īsts novērojums. Viņas vecāki bija šķīrušies – vismaz tā bija viņu pašu versija par šķiršanos, kas nozīmēja, ka tēvs bija ievācies nelielajā studijas tipa dzīvoklītī virs garāžas.

– Minu, ka tev ir maza nojausma par to, ko tavi vecāki dara vai nedara savā guļamistabā.

Viņš bija piepildījis Ebigeilas glāzi vairāk nekā vajadzētu, taču viņš – *Pinot Noir* – bija lielisks, un viņa iedzēra lielu malku. Piebremzē, viņa sev sacīja, lai gan

vienlaikus Ebigeila sev atgādināja, ka šī ir viņas vecmeitu ballīte (un tā bija viņas vecmeitu ballīte), un pat par spīti tam, ka visas draudzenes bija kaut kur nozudušas iepriekšējo stundu reibuma miglā, topošajai līgavai tik un tā bija tiesības nobaudīt mazliet viņa kopā ar šo zilacaino, bārdaino vīrieti flaneļa kreklā un ar laulības gredzenu pirkstā. Ebigeila sprieda, ka viņš ir tipisks kalifornietis, ar spoži baltiem zobiem un pītu ādas aproci ar zaļu akmens piekaru, taču viņa negrasījās to uzskatīt par mīnusu. Galu galā viņi atradās Kalifornijā, norobežotā terasveida pagalmā, ko ieskāva olīvkoku birzs. Ebigeila piebīdīja savu atzveltnes krēslu mazliet tuvāk dziestošajai ugunij.

– Droši vien tā arī labāk, – viņa sacīja.

– Kā tad?

– Nezināt, ko mani vecāki dara guļamistabā.

Vīrietis noteica: – Tā ir laba doma. – Ebigeila īsti nezināja, par ko viņš runā, taču tad viņš piecēlās, pacēla pats savu krēslu un novietoja to tuvāk ugunskuram.

– Mēs esam vienīgie, kas te palikuši, – viņš noteica.

– Tu tikai tagad to pamanīji? – viņa apjautājās.

– Nespēju vien novērst acu no tevis, – viņš noteica, taču izsmējīgā tonī.

– Es pat nemaz nezinu tavu vārdu, vai ne? – Ebigeila iejautājās, vienlaikus iedomādamās, vai tikai viņš jau nav to pateicis agrāk.

– Ja es tev pateikšu, vai tu atbildēsi uz jautājumu?

– Protams. Kāpēc ne?

- Tu jau zini jautājumu.
- Ar cik vīriešiem es esmu pārgulējusi?
- Tieši tā. Ar cik vīriešiem tu esi pārgulējusi?